

Så se igen
PÅ ALLT DU SETT

E O BACKLUND

ISBN: 978-91-986914-5-0
© E O Backlund
Stockholm 2021
eo.backlund@telia.com

Omslagets framsida: målning av E O Backlund

Utgiven av Ultima Esperanza Books, 2021
www.ultimaesperanzabooks.se

Så se igen
PÅ ALLT DU SETT

återblickar, tänkespråk

E O BACKLUND

Av författaren tidigare utgivet:

Sju frågor och svar om döden

(tills. m. Kjell Barlov)

Normans förlag, Stockholm 1984

En tid då fruktskal öppnar sig

Cordia, Örebro 2002

Den tid då frosten tagit sitt

Ultima Esperanza Books, Stockholm 2017

Femininia

Ultima Esperanza Books, Stockholm 2017

Som vänd mot väster horisont

Ultima Esperanza Books, Stockholm 2019

Jag rundar ett hörn och ser ditt ansikte.
Våra liv spelas upp från och med den blicken.

Gabeba Baderoon i The dream in the Next Body, 2005

Ett litet förord – till låns

Dikter är slutna rum
och skall så vara,

som motstånd mot alla möjliga
transparenta meddelanden
som förbarnsligar
och hånar oss.

Det finns dikter
som likt kuvöser värmer
den för tidigt födda
och skyddslösa tanken.

Dikter är slutna rum

Men fönster finns det,
och en röst som talar.

Ole Hessler

Frukten

Nu vänder sig livet.

Men orörligt hänger
i tillvarons grenar

all frukt som du medverkat
till att få skörda.

Och frukten är din, och du
har ingen chans att
ge bort den.

Nu krävs det en paus i livets
roterande mönster:

Ett avbrott, som tillåter
stillhet för skörd,

och för noggrann sortering.

Trots allt

Nu finns inte längre
någon återvändo.

Roten är planterad,
gränserna är dragna.
Strikta regler följs
och alla steg beaktas.

Kroppen måste vara
inom dragna gränser.

Bara ord kan ge en
enstaka markering.

Gränsens paradox är
tanken:

Vild. Befriad.

Igen

Så – se igen
på allt du sett.

Det har jag redan gjort -
i och för sig.

Men minnena är sköra,
och synintryck,

de faller sönder.

Se inte bara att,
men när - och hur -

ej bara att det hände.

Så se igen.
Och noga.

Ursprung

Drömmens slagg är diktens källa,
oförädlad ger den sånger,

rader ur ett intet.

Sällsamheter, som fått sinnet
att vibrera och att rädas,

blir en sång att minnas.

Skaparkraft har nya dagen.
Kaos blir till sång och meter,

Gränsfragment för minnet.

Tillkomst

Och alla tankeflöden samlas ner
mot Brocas vindling -

med särskilt sköna utsnitt
ur ditt vardagsspråk

blir dikten till.

Och därifrån till handen
är det kort, men krävs
en penna

utmed vägen.

Då är det som
den sista putsen sker.

För sen är allt orubbligt fast
och format, gärna sångbart.

Så obönhörligt, diktens villkor.

Med förtätning,
helst utan intrång av

banala slutfall.

Anfang – en kurbits

Varför kommer det ord
i en rad med struktur?

Ur ett intet
är versen ett faktum.

Sömnens öga är glömt,
drömmen dröjer sig kvar
i ett sorl, i en sång,

i en sjungande rad
som består för en stund
men som rök blåser bort,

och som bildar en strof,
men som sedan blir skärvor

av vardag.

Upptakt

Med första slaget i en jamb.

Så öppnas poetiken
inte sällan.

En liten anfang, upptakt,
knappt märkbar i ett flöde,

men nyckel
till en utsikt.

Då ser man vidder –
värld av tankar –

gränslöst.

Själva dikten.

Rättvisa

Det finns rättvisa i tiden:
Nätter, dagar, lika många.

Alls dessa svarta nätter
svarar mot ett lika antal
stunder, dem vi kallar dagar.

Liv är vårdagjämning.

Lika lång är ljusets frihet
som den sällsammare av tider:
mörkrets alltför korta stunder.

Liv är höstdagjämning.

Imago

Se vissna blommans
underbara skönhet, där allt
kan skönjas,

nästan allt.

Men inte ståndarknapparna
och märket –

förökningens symboler –
förtorkade.

Se skaparhandens ömsinhet –
också i torkan.

Strukturer kvar –
ja, alla.

Se mönstret, bladets nerver –
kraftens färdväg.

En eternell, en skönhet,
som evigt prov på

vissnandets begränsning.

Imago.

Dekor

Kronbladen faller först,
småningom torkar stjälken,

bladen berövas
sin spänst.

Kronbladens sky på bordet,
vacker som himmelens moln,

ett stycke himmel
på jord,

tillvarons dekor.

Knyt minnen

Knyt
minnen till dig

fast, ja fastare.

Så se igen på allt
du sett, i sammanfattning.

Där finns
det oförtjänta,
inte minst.

Och allt det som gick fel.

Men också alla valen –
och dessförinnan –
frågorna,

de outtalade.

Vad gjorde att vi drogs?
Och knöts?

Närhet

Svaga, svaga kärlekstecken,
så diskreta att de knappast
ens kan tänkas,

ännu mindre kläs i ord, som skulle
äventyra varsamheten
om de ytterst tunna banden.

Så kan närheten beskrivas.

En face

Men ansiktet:
en annans.

Och bakom det:
en annan.

En närhet,
men på avstånd,
och minnen,

outplånliga -
på ett personligt plan.

Hur kan man minnas
ansiktet – så i detalj?

Det rör sig
inte om konturer,

det är detaljerna.

Och doften.